

Veltman Advocatenkantoor
bestuursrecht > ruimtelijke ordening > milieu

AANTEKENEN

Gedeputeerde Staten van Gelderland
t.a.v. de heer A.N. Janse
Postbus 9090
6800 GX ARNHEM

Ook per e-mail (post@gelderland.nl) en per fax (026-35 99 480) verzonden

Datum : 25 januari 2017
Onze ref : V-16143
Uw ref : 2012-010729
Onderwerp: Windpark Bijvanck

Advocaat: **mr. J.Veltman**

ZIENSWIJZE ONTWERP-INPASSINGSPLAN EN - VERGUNNING 'WINDPARK BIJVANCK'

Geachte heer, mevrouw,

Namens cliënten, J. Looman, wonende aan de Broekzijdestraat 3 te (6986 CK) Angerlo, R. Lamers, wonende aan de Broekzijdestraat 4 te (6986 CK) Angerlo, J.J. Tiemersma en het bedrijf Tiemersma Square B.V., wonende respectievelijk gevestigd aan de Broekzijdestraat 6 te (6986 CK) Angerlo, R. Boerhoop, wonende aan de Broekzijdestraat 8 te (6986 CK) Angerlo, J.C. Stolk, wonende aan de Kruisstraat 3 te (6986 CL) Angerlo en P.J.M.C. Wijlhuizen, wonende aan de Kruisstraat 5 te (6986 CL) Angerlo, doe ik u door middel van deze brief een zienswijze toekomen tegen het ontwerp-inpassingsplan en de ontwerp-omgevingsvergunning (hierna tezamen aangeduid als: het inpassingsplan c.a.) voor het Windpark Bijvanck.

1. Inleiding

Het inpassingsplan c.a. dat nu ter inzage ligt maakt de oprichting mogelijk van vier windturbines in een kromme opstelling langs de Didamsche Wetering. Het gaat om turbines met een ashoogte van minimaal 99 en maximaal 124 meter, een rotordiameter van minimaal 100 en maximaal 122 meter en een tiphoogte van maximaal 185 meter. Het gezamenlijk vermogen van de turbines bedraagt ten hoogste 13,2 MW.

Deze windturbines worden gesitueerd op een betrekkelijk korte afstand van maar enkele honderden meters van de woningen van cliënten. Dit zal leiden tot een ingrijpende verandering van de woonomgeving van cliënten en in sterke mate afbreuk doen aan hun woon- en leefklimaat. Cliënten stellen zich op het standpunt dat het windpark in strijd is met

het provinciale beleid en de provinciale regelgeving en ook voor het overige niet voldoet aan het vereiste van een goede ruimtelijke ordening. Hierna licht ik dit nader toe.

2. Het provinciale beleid inzake windturbines: draagvlak en participatie

Het provinciale beleid inzake windturbines is sterk gericht op het creëren van draagvlak en op een evenwichtige verdeling van de lusten en lasten door middel van participatie. In paragraaf 3.2.2 van de Omgevingsvisie wordt de cruciale rol van draagvlak en participatie benoemd:

'De daadwerkelijke realisatie van windturbineparken is geen taak van de provincie. Draagvlak en participatie zijn mede sleutels voor realisatie.'

Verderop in de Omgevingsvisie (paragraaf 3.7.5) wordt hierover onder het opschrift 'Draagvlak nodig' opgemerkt:

'Het bereiken van de doelstelling kan alleen door een goede samenwerking met de Gelderse gemeenten en regio's. (...). Alleen zo kan draagvlak ontstaan voor de gekozen locaties'.

Juist met het oog op draagvlak is het uitgangspunt van het provinciaal beleid dat alleen die locaties voor windenergie worden aangewezen, waarvoor draagvlak is bij de betrokken gemeenteraden (paragraaf 3.2.2.4 van de Omgevingsvisie). De enige uitzondering hierop is de locatie Bijvanck. De reden daarvoor is dat Raedthuys Windenergie B.V. (Hierna: Raedthuys), nadat zij nul op het rekest had gekregen van de gemeente, een verzoek om planologische medewerking heeft ingediend bij de provincie. Dat verzoek dreigt nu te worden ingewilligd op grond van de aanname dat artikel 9e, lid 2, van de Elektriciteitswet Provinciale Staten daartoe zou dwingen. Genoemd artikellid bepaalt dat Provinciale Staten in elk geval toepassing geven aan hun bevoegdheid om een inpassingsplan vast te stellen, als de betrokken gemeente haar medewerking heeft geweigerd. Anders dan de tekst misschien suggereert, mag hieruit niet worden afgeleid dat de Staten in een dergelijke situatie verplicht zijn om de door de gemeente geweigerde medewerking alsnog te verlenen.

In een uitspraak van 19 december 2012 (ECLI:NL:RVS:2012:BY6671) heeft de Raad van State uitgesproken dat Provinciale Staten in reactie op een verzoek om planologische medewerking kunnen weigeren een inpassingsplan vast te stellen, als zij van oordeel zijn dat het betrokken windpark niet in overeenstemming is met een goede ruimtelijke ordening. Zoals hierna nog zal worden toegelicht, voldoet het windpark niet aan deze eis.

Dat deze misvatting ten grondslag ligt aan het inpassingsplan blijkt heel goed uit een interview met verantwoordelijk gedeputeerde Van Dijk in De Gelderlander van 7 januari jl.:

'Gedeputeerde Van Dijk wil gemeenten niet dwingen om windmolens te plaatsen. Volgens hem werkt het beter als dorpen of stadsbuurten zelf meeprofiteren van de opbrengst van de windmolens in hun buurt. Op die regel bestaat één uitzondering. Voor de plaatsing van vier windturbines in de Bijnanck bij Angerlo deed energiebedrijf Raedthuys een beroep op de Crisis- en Herstelwet. Van Dijk zegt dan geen andere keuze te hebben dan mee te werken.'

In deze passage verwijst de gedeputeerde weliswaar naar de Crisis- en Herstelwet, maar doelt hij op artikel 9e, lid 2, van de Elektriciteitswet, dat door middel van de Crisis- en Herstelwet is ingevoegd in de Elektriciteitswet (zie Kamerstukken II, 2009/2010. 32 127 en Staatsblad 2010, 135, blz. 15 e.v.).

Cliënten stellen zich op het standpunt dat het gemeentebestuur van Zevenaar op goede gronden heeft geweigerd medewerking te geven aan de oprichting van het onderhavige windpark. Die zijn nog eens omschreven in het aan u uitgebrachte negatieve advies van de gemeente en de daarbij gevoegde stukken, waaronder in het bijzonder ook het negatieve welstandsadvies van het Geldersch Genootschap. De in deze stukken geuite bezwaren, met name het bezwaar dat de windturbines de in de gemeentelijke Structuurvisie en in het provinciale beleid beschermde landschappelijke waarden aantasten, zou ook voor het provinciebestuur reden moeten zijn om zijn medewerking te weigeren.

Dat uw College van Gedeputeerde Staten daar anders over denkt, is gezien de hiervoor aangehaalde uitspraak kennelijk gebaseerd op de onjuiste uitleg van artikel 9e, lid 2. Het gevolg hiervan is dat de gemeente Zevenaar (en haar inwoners) op een andere manier worden behandeld dan de overige Gelderse gemeenten. Dit is in strijd met het gelijkheidsbeginsel. Als het beleid inhoudt dat alleen locaties voor windenergie worden aangewezen die op draagvlak bij de betrokken gemeentes kunnen rekenen, hoort dat uitgangspunt ook in dit geval te worden gerespecteerd. Dat geldt nog des te sterker als een gemeentebestuur op deugdelijke, inhoudelijke gronden oordeelt dat een initiatief voor een windpark niet in overeenstemming is met het vereiste van een goede ruimtelijke ordening.

In dit geval komt daar nog bij dat de gemeentelijke bezwaren tegen het windpark niet zijn weerlegd. Ook de naar aanleiding van het negatieve advies van het Geldersch Genootschap door Gedeputeerde Staten bij het bureau Feddes & Olthof ingewonnen second opinion over de landschappelijke bezwaren tegen het park luidt immers negatief (zie ook hierna, onder 3). Dat Gedeputeerde Staten het plan desalniettemin toch willen doorzetten, illustreert nog eens dat zij kennelijk menen – maar zoals gezegd ten onrechte - daartoe verplicht te zijn.

Gezien het voorgaande zijn de ontwerp-besluiten in strijd met het provinciale uitgangspunt dat er draagvlak moet zijn bij de betrokken gemeente.

Het provinciebestuur hecht niet alleen grote waarde aan het verkrijgen van draagvlak voor windmolenparken. Daarnaast eist het provinciale beleid ook dat omwonenden in een windpark kunnen participeren. In paragraaf 3.7.5 van de Omgevingsvisie worden in dit verband o.a. genoemd de mogelijkheid van financiële deelname in een windpark, het instellen van een gebiedsfonds waarmee in de omgeving kan worden geïnvesteerd en compensatie voor omwonenden door een korting op de elektriciteitsrekening. Het provinciebestuur hecht hier sterk aan blijkens de Omgevingsvisie:

‘Een evenwichtige verdeling van lusten en lasten van een windpark is belangrijk voor het creëren van draagvlak. Voor alle locaties van windturbines stelt de provincie de mogelijkheid tot participatie als randvoorwaarde. Participatie dient op het niveau van individuele projecten vorm en inhoud te worden gegeven.’

Het ontwerp-inpassingsplan bevat geen enkele waarborg voor participatie in dit project. Integendeel, de plantoelichting volstaat met de vrijblijvende opmerking dat 'de komende tijd zal worden gezien of en zo ja op welke wijze er gesprekken over lokaal maatwerk mogelijk zijn' (paragraaf 5.1). Aan de eis in de Omgevingsvisie dat aan de participatie vorm en inhoud wordt gegeven op het niveau van het individuele project is nog niet een begin van uitvoering gegeven. Deze eis fungeert dus in strijd met de Omgevingsvisie niet als een randvoorwaarde voor de planologische medewerking van de provincie.

Dit betekent ook dat als het plan ongewijzigd wordt vastgesteld, Raedthuys het windpark kan bouwen, ook als geen (bevredigende) participatieregeling tot stand komt. Anders dan het provinciale beleid beoogt, is van een evenwichtige verdeling van de lusten en de lasten dan geen sprake. De lasten worden dan eenzijdig op de omwonenden afgewenteld. In de huidige vorm, zonder dat eerst alsnog wordt voorzien in een voldoende profijtelijke regeling van de participatie, is het inpassingsplan daarom ook op dit punt in strijd met de Omgevingsvisie.

3. Strijd met de in het gemeentelijke en provinciale beleid beschermde landschappelijke waarden

In paragraaf 3.2.2.1 van de Omgevingsvisie valt het volgende te lezen over de vormgeving van windenergie in Gelderland:

'De ingreep (lees: het windpark; JV) moet kwaliteit toevoegen en de beleefbaarheid van het landschap vergroten. De kracht van een ruimtelijk ontwerp is dat de economische meerwaarde van het initiatief en de maatschappelijke meerwaarde van een aantrekkelijk en beleefbaar Gelders landschap samen komen. Door met windturbines tegelijk te bouwen aan een betekenisvol landschap ontstaat meerwaarde. Dat komt ten goede aan het gebied waar de windturbines zich visueel manifesteren en kan een breder draagvlak opleveren voor het initiatief.'

Om dat te waarborgen bepaalt de Omgevingsverordening o.a. dat plannen voor windparken in de als zodanig aangewezen waardevolle open landschappen van Gelderland (zoals het plangebied) alleen zijn toegestaan, als in het ruimtelijk ontwerp aandacht wordt besteed aan – kort gezegd – de relatie met de landschappelijke waarden. Een bespreking van die relatie in de toelichting op het ruimtelijk ontwerp is vanzelfsprekend niet voldoende. Waar het om gaat is dat uit het ruimtelijk ontwerp moet blijken dat het windpark 'een kwalitatieve toevoeging (is) aan het landschap' (vgl. artikel 2.7.4.1 van de Omgevingsverordening en de toelichting daarop).

In het milieueffectrapport voor de provinciale Windvisie (die inmiddels deel uitmaakt van de Omgevingsvisie) wordt door Royal Haskoning DHV (hierna: DHV) over de locatie Bijvanck opgemerkt (Aanvulling PPlanMER Windvisie Gelderland 2 september 2014, blz. 19):

'De gehele locatie ligt in een waardevol open gebied. Het plaatsen van windturbines heeft waarschijnlijk invloed op de beleving van het open karakter en wordt daarom als zeer negatief beoordeeld (- -).'

Dit negatieve oordeel over de landschappelijke effecten van een windpark op deze locatie wordt bevestigd in het welstandsadvies dat het Gelders Genootschap, een onafhankelijke en deskundige adviesorganisatie op het gebied van ruimtelijke kwaliteit, heeft uitgebracht over het onderhavige windpark. Van inpassing in het landschap is naar het oordeel van het Genootschap geen sprake, kort gezegd omdat de afstemming op de Didamsche wetering niet of nauwelijks beleefbaar is en doordat de knik in de lijn het principe van een lijnopstelling verzwakt. Een andere opstelling, vrij van de wetering in een rechte lijn of in een ruitvorm acht het Genootschap vanuit een oogpunt van een goede ruimtelijke kwaliteit overigens wel denkbaar.

Het Genootschap wijst er in zijn advies van 5 augustus 2016 bovendien op dat de knik in de lijnopstelling alleen is ingegeven door de wens van de agrariërs om de turbines niet midden op hun percelen te situeren, omdat dit de bedrijfsvoering zou bemoeilijken. Alleen daarom is, aldus het Genootschap, 'het concept van een heldere lijn verbrokken geraakt en het eindbeeld oogt hierdoor willekeurig'. Het Genootschap beoordeelt dit als 'zeer negatief'.

Naar aanleiding van deze kritiek is in opdracht van Raedthuys door Rho Adviseurs en Bosch & Van Rijn (hierna: Rho Adviseurs) een landschapsrapport opgesteld. In dit rapport weerleggen Rho Adviseurs de kritiek niet, maar kiezen zij voor een andere benadering, namelijk een beoordeling op een regionaal schaalniveau. In die benadering is opeens sprake van een 'accentuering van de bestaande regionale landschappelijke kenmerken' en is 'met vier windturbines in een geknikte lijnopstelling er sprake van een helder hoofdprincipe, passend bij het eenvoudig, sober en grootschalig ingericht landschap'. Het is deze benadering die gedeputeerde Staten in de toelichting op het inpassingsplan hebben overgenomen. Ten onrechte zoals ik hierna zal toelichten.

Door het beoordelingskader te veranderen zijn de negatieve oordelen in het milieueffectrapport voor de Windvisie en in het welstandsadvies van het Geldersch Genootschap opeens niet meer relevant. Maar het is de vraag of deze keuze voor een ander beoordelingskader in het licht van het provinciale beleid toelaatbaar is. Cliënten menen van niet.

Het provinciaal beleid ter bescherming van het landschap is immers gelet op de hiervoor aangehaalde passages uit de Omgevingsvisie gericht op het toevoegen van kwaliteit en op het vergroten van de beleefbaarheid van het landschap. Er moet een betekenisvol landschap ontstaan, waarin een windpark ook bijdraagt aan een aantrekkelijk en beleefbaar landschap en aldus een maatschappelijke meerwaarde biedt. Zo moet een windpark ten goede komen aan het gebied waar de turbines zich visueel manifesteren en is een breder draagvlak mogelijk. Het beleid is m.a.w. sterk gericht op het vergroten van de aantrekkelijkheid en de beleefbaarheid van het landschap en daarmee op de belevingswaarde van het landschap.

Door te kiezen voor een beoordeling van het windpark op een regionaal schaalniveau wordt aan dit beleid geen recht gedaan. Of het windpark, op een regionaal schaalniveau beoordeeld, past bij de hoofdkenmerken van het landschap, valt immers alleen indirect vast te stellen, namelijk met behulp van een luchtfoto of een kaart van de regio. De beschouwer

moet het doen met wat hij vanaf de grond waarneemt. Juist vanuit die positie zal hij of zij instemmen met de negatieve beoordeling door het Geldersch Genootschap en door DHV in het mer voor de Windvisie. Die zijn in hun adviezen namelijk wel uitgegaan van het lokale schaalniveau. Zo schrijft DHV dat de windturbines waarschijnlijk invloed zullen hebben op 'de beleving van het open karakter'. Ook het Geldersch Genootschap stelt in zijn advies de herkenbaarheid en beleefbaarheid van het landschap voorop en concludeert juist daarom dat het eindbeeld 'willekeurig oogt' en daardoor 'als zeer negatief (zal worden) ervaren'.

Anders dan Rho Adviseurs sluiten de deskundigen van DHV en van het Geldersch Genootschap in hun adviezen derhalve wel aan op de beleving van het landschap door de mensen die er wonen, werken en recreëren. Met deze benadering wordt recht gedaan aan het provinciale beleid. De keuze van Rho Adviseurs voor een regionaal schaalniveau miskent dat provinciale beleid juist.

Opmerking verdient verder dat ook in de in opdracht van het provinciebestuur opgestelde second opinion van het Bureau Feddes & Olthof wordt benadrukt dat de relatie met de regionale landschapsstructuur niet overtuigt. De koppeling met de gebogen lijn van de Didamsche wetering acht men niet gewenst, omdat deze waterloop niet in verhouding staat tot de maat en schaal van de turbines. Er zal daardoor, aldus Feddes & Olthof, geen sprake zijn van de beleving van één lijn langs het water. Zij concluderen verder dat het oprichten van turbines hier niet voor de hand ligt, juist omdat het landschap kleinschaliger en minder open is dan wordt aangenomen. Daardoor, zo valt het advies te begrijpen, mist het park de aansluiting met de hoofdkenmerken van het landschap, te weten de grootschalige openheid en de oost-west georiënteerde structuur van het landschap. Ook dat is in het advies van Rho Adviseurs miskend.

In het licht van het voorgaande kan het provinciebestuur in redelijkheid niet tot het oordeel komen dat het windpark in overeenstemming is met het provinciale beleid en de omgevingsverordening. Integendeel, mede gelet op de second opinion van Feddes & Olthof kan de keuze van Rho Adviseurs voor een beoordeling alleen op een regionaal schaalniveau niet worden gevolgd. Uit de ingewonnen adviezen blijkt klip en klaar dat van een toevoeging aan de kwaliteit van het landschap niet kan worden gesproken. Evenmin leidt het windpark tot een vergroting van de beleefbaarheid van het landschap of tot een maatschappelijke meerwaarde in de zin van een aantrekkelijker Gelders landschap.

Integendeel, het inpassingsplan in strijd is met de wettelijke norm van een goede ruimtelijke ordening, met de Omgevingsvisie en met artikel 2.7.4.1 van de Omgevingsverordening, omdat het windpark gelet op de uitgebrachte adviezen in onderlinge samenhang gezien geen kwaliteit toevoegt aan het landschap, maar integendeel juist afbreuk doet aan de bestaande kwaliteit.

4. Geluid- en slagschaduw

Uit het gedane onderzoek blijkt dat de turbines kunnen voldoen aan de wettelijke normen op het punt van geluidhinder en slagschaduw. Dat laat onverlet dat daarmee niet zonder meer

vaststaat dat ook is voldaan aan het vereiste van een goede ruimtelijke ordening. In dit geval is daar om twee redenen twijfel over mogelijk.

In de eerste plaats is geen onderzoek verricht naar het achtergrondgeluidsniveau in de omgeving van het plangebied. Daar valt in elk geval niets over te vinden in de plantoelichting en in het geluidsonderzoek van Bosch en Van Rijn (bijlage 13 bij het ontwerp-inpassingsplan). Toch ligt het hier wel voor de hand om zulk onderzoek te doen. In landelijk gebied waar geluidsbronnen zoals industrie en drukke wegen ontbreken – en dat is hier het geval –, kan het achtergrondgeluidsniveau tot onder de 30 dB(A) zakken. Een dergelijk laag achtergrondgeluidsniveau kan reden zijn om strengere geluidsnormen in de vorm van maatwerkvoorschriften te stellen. Dit onderzoek moet daarom alsnog worden uitgevoerd om enerzijds de vraag te kunnen beantwoorden hoe de geluidsbelasting van de turbines zich verhoudt tot het achtergrondgeluidsniveau en anderzijds te kunnen beslissen of hierin aanleiding ligt om maatwerkvoorschriften op te leggen.

Ter vergelijking, in artikel 4A.2 van de Milieuverordening van de provincie Noord-Holland wordt sinds 15 januari 2016 bepaald dat in gebieden waarin het achtergrondgeluidsniveau in de nachtperiode 40 dB(A) of minder bedraagt, , onderzocht moet worden of in verband met bijzondere lokale omstandigheden door middel van maatwerkvoorschriften een strengere geluidsnorm moet worden opgelegd aan windparken dan de wettelijke norm.

In de tweede plaats dient in ogenschouw te worden genomen dat sinds kort vaststaat dat de wettelijke normen voor slagschaduw en geluid in strijd met het recht zijn vastgesteld. Dit blijkt uit een arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie van 19 oktober 2016 over windparken in Wallonië (gepubliceerd in het Nederlands Juristenblad van 25 november jl. , nr. 2119, blz. 3052). In dit arrest heeft het Hof beslist dat dergelijke wettelijke normen moeten worden bestempeld als een plan of programma in de zin van de Europese richtlijn 2001/42. Deze richtlijn verplicht ertoe om voorafgaand aan de vaststelling van plannen en programma's eerst een milieueffectrapport op te stellen.

In het kader van de besluitvorming over de betrokken wettelijke normen in het Activiteitenbesluit en de Activiteitenregeling is echter geen milieueffectrapport opgesteld. Als gevolg daarvan moeten de betrokken regelingen wegens strijd met het recht buiten toepassing worden gelaten en kunnen de daarin vastgelegde normen alleen worden toegepast in het onderhavige geval, als uit onderzoek blijkt dat deze normen de omwonenden inderdaad voldoende beschermen tegen geluid en slagschaduw. Zolang daar onzekerheid over bestaat valt niet goed te beoordelen of het windpark niet leidt tot een onaanvaardbare aantasting van het woon- en leefklimaat ter plaatse en valt dus ook niet vast te stellen dat het inpassingsplan in overeenstemming is met het vereiste van een goede ruimtelijke ordening.

5. Effecten op flora en fauna

Tot slot breng ik onder uw aandacht dat de aanneming in het inpassingsplan dat geen ontheffing op grond van de Flora- en Faunawet zou zijn vereist, niet juist is. Uit het

onderzoek dat aan het inpassingsplan ten grondslag ligt blijkt dat het windpark zal leiden tot maximaal 40 aanvaringslachtoffers per jaar onder vogels, terwijl daarnaast ook slachtoffers zullen vallen onder vleermuissoorten. Het zou echter slechts gaan om incidentele slachtoffers en daardoor zou men een beroep kunnen doen op de einde 2015 in werking getreden algemene vrijstelling voor windturbineparken, neergelegd in artikel 16ga van het Besluit vrijstelling beschermde dier- en plantensoorten. De aanname dat deze vrijstellingsregeling hier van toepassing is, is niet juist.

In de Nota van toelichting bij deze regeling wijst de regering er namelijk op dat het ontheffingsvereiste wel van toepassing blijft op opzettelijk doden, waaronder begrepen voorwaardelijke opzet. Daarvan is sprake als 'iemand willens en wetens de geenszins te verwaarlozen kans aanvaardt dat er dieren worden gedood' (Staatsblad 2015, 324, blz. 5). Volgens de Nota blijft het ontheffingsvereiste daarom gelden als er een 'niet-verwaarloosbare kans bestaat dat bepaalde vogels of vleermuizen worden gedood' (blz. 6). In de praktijk geldt dus nog steeds de regel die de Afdeling ook in haar uitspraak van 4 mei 2016 inzake het Windpark Wieringermeer formuleerde, namelijk dat met elke doding, 'daargelaten of die doding voorzienbaar dan wel incidenteel is,' het verbod om te doden van artikel 9 van de Flora- en Faunawet wordt overtreden.

Het inpassingsplan is daarom pas uitvoerbaar, indien ook een ontheffing op grond van de Flora- en Faunawet wordt aangevraagd en verleend. In de toelichting op het inpassingsplan dient daarom te worden gemotiveerd dat het windpark voldoet aan de wettelijke criteria om voor een ontheffing in aanmerking te komen.

In dat verband breng ik ook onder uw aandacht dat uit het verrichte natuuronderzoek niet blijkt of daarin is uitgegaan van een worst case scenario. In het bijzonder is het de vraag of men is uitgegaan van het voor vogels en vleermuizen meest nadelige ontwerp van de windturbines. Omdat veel vogels en vleermuizen op betrekkelijk geringe hoogtes vliegen, is de meest nadelige situatie die waarin er weinig ruimte is tussen het maaiveld en de wieken. Het ontwerp-inpassingsplan maakt het mogelijk dat turbines worden opgericht met een ashoogte van 100 meter en een rotordiameter van 122 meter. In die situatie draaien de wieken slechts 39 meter boven het maaiveld en vallen vermoedelijk aanmerkelijk meer slachtoffers dan wanneer de wieken draaien op een hoogte van bijvoorbeeld 60 meter.

6. Verzoek

Gezien het voorgaande verzoek ik u namens cliënten de ontwerp-besluiten niet vast te stellen en de aanvraag van Raedthuys Windenergie om planologische medewerking te verlenen aan het windpark en daarvoor een omgevingsvergunning te verlenen, af te wijzen.

Hoogachtend,

J. Veltman